

Anem perduts

De debò que no acabem d'anar bé, i no cal que ho juri, perquè tothom se n'adona poc o molt. Sembla que el segle es vulgui acomiadar amb una dècada final amb més sobresalts que alegries.

Passen coses molt estranyes, i no és que això sigui una novetat, sinó que sobta, precisament, perquè es va convertint en rutina. El dia 16 del mes en curs, una unitat militar francesa composta de dotze tanquetes, diversos camions plens de soldats d'uniforme (i amb les armes reglamentàries) formava un conjunt completat per tres jeeps. Un grup marcial que es va perdre i va anar a parar al centre de la ciutat de Sabadell. Això va ocórrer a primers hores de la tarda i els sabadellencs es van esverar molt. ¿Què passava? La notícia aparegué a la pàgina 22 de *l'Avui* del dia 17 d'abril i ens deia que el comboi anava escortat per membres de la Guàrdia Civil, de manera que no es veu clar si els despistats foren els militars francesos o els integrants de la Benemèrita. El que sí que la informació dóna per cert és que gràcies a la Guàrdia Urbana

de la ciutat del Vallès el comboi pogué trobar la carretera N 150 i continuar la marxa en direcció a Terrassa. ¿És que el seu destí era Terrassa? La nota de premsa no ho aclareix i, en ser consultades fonts de trànsit de la Guàrdia Civil, respongueren que el tema era secret. Si no se'n sap res més, ja es pot dir que és un secret

dels grossos, d'aquells que recull i estudia Jacques Bergier, referits a trasllats misteriosos de persones i de grups a través del temps i de l'espai.

Seria interessant de preguntar a les autoritats militars franceses si, per casualitat, no han trobat a faltar dotze tanquetes, uns quants camions, tres jeeps i un nombre indeterminat de soldats amb els uniformes i l'armament preceptius. El més probable és que també ens diguessin que es tracta d'un secret, perquè aquesta gent és molt reservada i davant de qualsevol dubte, carreguen els neulers al misteri i a la seguretat nacional.

Pere Calders

Iecs, geccs, ecs

El Parlament de Catalunya ha aprovat per unanimitat la llei que estableix que l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) és la institució encarregada de la normativa de la llengua. La unanimitat s'ha aconseguit fent contents socialistes, comunistes i Partit Popular gràcies a incloure al preàmbul de la llei l'elogi de l'estrènia tasca dels assessors lingüístics dels mitjans de comunicació.

Felicitats, doncs, als aramonets del *Grupo del Barco*: han aconseguit que el govern de la Generalitat, per defensar el seu Aramon dels aramonets dels altres (ara ja també seus, perquè surten al preàmbul) hagi perpetrat aquesta espanyolada.

Cada terra fa sa guerra: Espanya i França, institucions de caràcter molt específic, estats per damunt de tot, tenen les respectives llengües vigilades per l'administració: els funcionaris encarregats de la policia de la llengua, amb uniforme, sou i d'altres elements inherents a la plaça s'agrupen als organismes dits Académie Française i Real Academia Española de la Lengua. A la Gran Bretanya, als Estats Units, de definir la llengua, se n'ocupen institucions públiques com alguna universitat; empreses privades, com alguna editorial; algun mitjà de comunicació com la BBC; alguna tradició com la Bíblia del Rei Jaume; alguna parla, com l'anglès de la reina i els bons escriptors, legitimats per con-

sens: els ciutadans i les institucions, a l'hora de decidir-se en qüestions de llengua, fan cas de les persones públiques i privades que han demostrat coneixements i coneixement sobre la matèria.

Aquí, en aquesta terra, ¿quina ha de ser la guerra? Si algunes persones considerem que aquí d'anglèsos n'hi ha pocs, com també hi ha pocs americans, i pocs espanyols o francesos, d'altres consideren que d'espanyols i de francesos n'és ple a vessar, i per tant és lògic que copiïn els models espanyol i francès de policia de la llengua. El vot socialista, comunista i popularista en favor de la preeminència de l'Institut d'Estudis Catalans respon a la més evident de les

lògiques internes d'aquestes agrupacions; com també hi respon, fets canten, la lògica interna del partit en el poder, que és precisament qui prengué la iniciativa. El doctor La-

muela va dir fa temps que els de la Cretinosa Llengua volien matar l'Aramon per casar-s'hi ells, amb la normativa. L'han superat si més no en la metàfora: vet-los aquí practicant, consagrats pel papa Pujol i el Sacre Col·legi Cardenalici un perfecte *ménage à trois*.

I els anglòfils, ¿què hem de fer? No res d'important: llegir, estudiar, escriure. O, per dir-ho com Sthendal mort, *vivere, amare, scribere*. Molt inconcret (i divertit), no tan sòlid com les lleis, els IECS i els GECS (i ecs).

Ramon Barnils

